

" মৰমৰ সন্তানসকল – তোমালোক কল্যাণকাৰী পিতাৰ সন্তানৰসকলৰ কৰ্তব্য হৈছে, সকলোৰে কল্যাণ কৰা, সকলোকে পিতাৰ স্মৃতি সোঁৱৰাই দিয়া আৰু জ্ঞান দান কৰা "

প্ৰশ্ন: বাবাই কোনসকল সন্তানক মহাৰথী বুলি কয়, তেওঁলোকৰ লক্ষণ কেনেকুৱা হ'ব ?

উত্তৰ: যিসকলে ভালদৰে পঢ়ে আৰু পঢ়ায়, যাৰ ওপৰত সদায় বৃহস্পতি দশা থাকে, যিসকলে সদায় নিজৰ আৰু সকলোৰে উন্নতিৰ চিন্তা কৰে, যিসকলে দেহকেহে যজ্ঞ সেৱা কৰে, যিসকল বাবাৰ কাৰ্যত সহযোগী হয় – তেওঁলোক হৈছে মহাৰথী। এনেকুৱা মহাৰথী সন্তানসকলক বাবাই কয় - এইয়া হৈছে মোৰ সুসন্তান।

ওঁম শান্তি। আজিকালি সন্তানসকলে শিৱজয়ন্তীৰ কাৰণে প্ৰস্তুতি কৰি আছে, কাৰ্ড আদিও চপাইছে, পিতাইতো অনেকবাৰ বুজাইছে, সকলো মূখ্য কথা গীতাৰ ওপৰত আছে, মনুষ্যই লিখা গীতা পঢ়ি পঢ়ি আধাকল্প তললৈ নামিলে এইয়াও তোমালোক সন্তানসকলে বুজি পাইছা- আধাকল্প দিন আধাকল্প ৰাতি। এতিয়া বাবাই বিষয় (topic) দিছে যাৰ ওপৰত বিচাৰ চলাব লাগে। তোমালোকেও লিখিব পাৰা- ভাই আৰু ভনীসকল তোমালোক আহি বুজি লোৱা গীতা শাস্ত্ৰখনেই একমাত্ৰ জ্ঞানৰ শাস্ত্ৰ বাকী সকলো ভক্তিৰ শাস্ত্ৰ। জ্ঞানৰ একমাত্ৰ এইখন শাস্ত্ৰই পুৰুষোত্তম সংগমযুগত বেহদৰ পিতা পৰমপিতা পৰমাত্মা ত্ৰিমূৰ্তি শিৱই শুনায় নতুবা লিখিব লাগে ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা শুনাই আছে, যাৰ দ্বাৰা 21 জন্মৰ বাবে সংগতি প্ৰাপ্ত হ'ব। জ্ঞানৰ গীতাৰ আধাৰত 21 জন্মৰ সম্পত্তি প্ৰাপ্ত হয় আকৌ 63 জন্ম ভক্তিৰ গীতা চলে যি মনুষ্যই শুনায়, পিতাই ৰাজযোগ শিকাই সংগতি কৰি দিয়ে। পাছলৈ আৰু শুনাৰ প্ৰয়োজন নাথাকে এই জ্ঞানৰ গীতাৰ দ্বাৰা দিন হৈ যায়। এইয়া জ্ঞানৰ সাগৰ পিতাইহে শুনায় যাৰ দ্বাৰা 21 জন্ম গতি সংগতি প্ৰাপ্ত হয়, অৰ্থাৎ 100% পৰিত্ৰতা, সুখ, শান্তিৰ অটল অথও সত্যযুগী দৈৱী স্বৰাজ্য প্ৰাপ্ত হয়। 21 জন্মৰ কাৰণে আৰোহণ কলা হৈ যায়, মনুষ্যই ৰচা গীতাৰ দ্বাৰা অধোগতিৰ কলা হৈ যায়। ভক্তিৰ গীতা আৰু জ্ঞানৰ গীতাৰ ওপৰত ভালদৰে বিচাৰ সাগৰ মন্থন কৰিব লাগে। এয়া হৈছে মূখ্য কথা যিটো মনুষ্যই নাজানে। তোমালোকে লিখা ত্ৰিমূৰ্তি শিৱজয়ন্তী তথা শ্ৰীমত ভগৱত গীতা জয়ন্তী তথা সকলোৰে সংগতি ভৱন্তি (হয়)। এয়াও শুনাৰ পাৰা যে শিৱজয়ন্তী তথা বিশ্বত শান্তি প্ৰতিস্থা, মূখ্য কথাশাৰী জৰুৰী হয় যাৰ ওপৰতে সকলো নিৰ্ভৰ কৰে। তোমালোকে সকলোকে বুজাব পাৰা যে মনুষ্যই মনুষ্যৰ সংগতি কৰিব নোৱাৰে। পুৰুষোত্তম সংগম যুগত ভগৱান সংগতি কৰিবলৈ আহে যিটো এতিয়া হৈ আছে। এই 2-3 টা কথা হৈছে মূখ্য। শিৱ আৰু কৃষ্ণৰ গীতাৰ মাজত পাৰ্থক্যতো আছেই। ত্ৰিমূৰ্তি শিৱ ভগৱানৰ দ্বাৰা সংগমত গীতা শুনিলে সংগতি হয়। এনেকুৱা কথাবোৰৰ ওপৰত কোনোবাই বিচাৰ সাগৰ মন্থন কৰিলে তেতিয়াহে আনৰ ওপৰত প্ৰভাৱ পৰে। মনুষ্যই মনুষ্যৰ সংগতি কেতিয়াও কৰিব নোৱাৰে, কেৱল এজনেই ত্ৰিমূৰ্তি পৰমপিতা পৰমাত্মা, শিৱ যি একেৰাহে শিক্ষকো হয়, সংগ্ৰহুও হয় তেওঁ এই পুৰুষোত্তম সংগমযুগত সকলোৰে সংগতি কৰি আছে, কাৰ্ডত অলপেই লিখনি থাকিব লাগে। ওপৰত লিখি দিব লাগে - কলিযুগী কড়িতুল্য পতিত মনুষ্যৰ পৰা সত্যযুগী হীৰাতুল্য পাৱন দেৱী দেৱতা হ'বলৈ ঈশ্বৰীয় নিমন্ত্ৰণ। এনেকৈ লিখিলে মনুষ্যই আনন্দৰে বুজিবলৈ আহিব, সংগতি দাতা পিতাৰহে শিৱজয়ন্তী উদ্‌যাপন কৰা হয়। শব্দবোৰ একেবাৰে স্পষ্ট হ'ব লাগে। মনুষ্যইতো ভক্তিমাৰ্গত কিমান ঢেৰ শাস্ত্ৰ পঢ়ে। মগজ খটুৱায়। ইয়াত এক চেকেণ্ডত বেহদৰ পিতাৰ পৰা মুক্তি, জীৱন মুক্তি পোৱা যায়। পিতাৰ হৈ তেওঁৰ পৰা জ্ঞান গ্ৰহণ কৰিলে জীৱনমুক্তি অৱশ্যেই প্ৰাপ্ত হ'ব। প্ৰথমতে মুক্তিত গৈ যেনেকুৱা পুৰুষাৰ্থ কৰে সেই অনুসৰি জীৱনমুক্তিত নিশ্চয় আহিব। আৰম্ভণিতে আহক বা শেষৰ ফালে আহক জীৱন মুক্তি নিশ্চয় পোৱা যায়। প্ৰথমতে জীৱনমুক্তিত আহে পিছত জীৱন বন্ধনত আহিব। এনেকুৱা মূখ্য কথাবোৰ যদি ধাৰণ কৰে তেতিয়াও বহুত সেৱা কৰিব পাৰে। যদি পিতাক জানা তেন্তে আনকো পৰিচয় দিয়া। কাকোৱে যদি পৰিচয় নিদিয়া তেন্তে অজ্ঞানী হ'লা। বুজনিতো দিয়া হয় কিন্তু ভাগ্যত নাই। কল্যাণকাৰী পিতাৰ সন্তানেতো কল্যাণ কৰা উচিত। নহ'লে পিতাই বুজিব যে এওঁ মাথো ক'ব লগা বাবেহে কয় যে আমি শিৱ বাবাৰ সন্তান হওঁ। কল্যাণতো নকৰেই। ধনী অথবা দৰিদ্ৰ সকলোৰে কল্যাণ কৰিব লাগে। কিন্তু প্ৰথমতে দৰিদ্ৰ সকলেহে জ্ঞান ল'ব কিয়নো তেওঁলোকৰ আজৰি আছে। ডামাটো এনেকৈয়ে নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে। এজন ধনৱান আহি গ'লে তেওঁৰ পিছে পিছে অনেক জন আহি যাব। যদি এতিয়াই মহিমা হৈ যায় তেন্তে অসংখ্য আহি যাব।

তোমাৰ হৈছে ঈশ্বৰীয় প্ৰাপ্তি। তোমালোকে নিজৰ লগতে আনৰো কল্যাণ কৰা। যিয়ে নিজৰে কল্যাণ নকৰে তেওঁ আনৰো কল্যাণ কৰিব নোৱাৰিব। পিতাতো হৈছে কল্যাণকাৰী, সকলোৰে সংগতি দাতা। তোমালোকোও সহায়কাৰী নোহোৱা

জানো! তোমালোকে জানা যে সেইয়া হৈছে ভক্তি মাৰ্গৰ দশা। সংগতি মাৰ্গৰ দশা এটাই যিয়ে ভালকৈ পঢ়ে আৰু পঢ়ায় তেওঁলোকৰ ওপৰত হৈছে বৃহস্পতিৰ দশা। তেওঁলোকক মহাৰথী বুলি কোৱা হ'ব। নিজৰ অন্তৰক সোধা - মই মহাৰথী হওঁনে। অমুক অমুকৰ নিচিনাকৈ সেৱা কৰোনে। পদাতিকে কেতিয়াও কাকো জ্ঞান শুনাৰ নোৱাৰে। যদি কাৰোৱেই কল্যাণ নকৰে তেন্তে নিজকে কল্যাণকাৰী পিতাৰ সন্তান বুলি কিয় ক'ব লাগে। পিতাইহে পুৰুষাৰ্থ কৰাব। এই যন্তু সেৱাত দেহকেহে খাটিব লাগে। বাকী মাথোঁ খোৱা বোৱা শোৱা সেইয়া জানো সেৱা হ'ল? এনেকুৱাসকল গৈ প্ৰজাৰ মাজত দাস দাসী হ'বগৈ। পিতাইতো কয় - পুৰুষাৰ্থ কৰি নৰৰ পৰা নাৰায়ণ হোৱা। সুসন্তানসকলক দেখি পিতাও আনন্দিত হয়। লৌকিক পিতাইও যদি দেখে যে এওঁতো ভাল পদ পাব তেতিয়া আনন্দিত হ'ব। পাৰলৌকিক পিতাইও এনেকৈ কয়। বেহদৰ পিতাইও কয় - মই তোমালোকক বিশ্বৰ মালিক কৰি তুলিবলৈ আহিছো। এতিয়া তোমালোকে আনকো শুনোৱা। বাকী কেৱল পেটৰ পূজা কৰি থাকিলে কি লাভ হ'ব। সকলোকে কেৱল এইটোৱে শুনোৱা যে শিৱবাবাক স্মৰণ কৰা। ভোজনৰ সময়তো ইজনে সিজনক পিতাৰ স্মৃতি সোঁৱৰাই দিয়া তেতিয়া সকলোৱে ক'ব এওঁৰ শিৱবাবাৰ প্ৰতি বহুত প্ৰেম আছে। এইয়াটো সহজ, নহয় জানো। ইয়াত কি লোকচান। অভ্যাস হৈ গ'লে খায়ো থাকিব আৰু পিতাকো স্মৰণ কৰি থাকিব। দৈৱী গুণো নিশ্চয় ধাৰণ কৰিব লাগে। এতিয়াতো সকলোৱে আহ্বান কৰি থাকে - পতিত পাৱন আহা গতিকে নিশ্চয় পতিত হয়। শংকৰাচাৰ্যইও শিৱক স্মৰণ কৰে কাৰণ তেওঁৱেই পতিত পাৱন হয়। আধাকল্প ভক্তি কৰে তাৰ পিছত ভগৱান আহে, এই হিচাবৰ বিষয়ে কোনোবাই জানে জানো! পিতাই বুজায় - যন্তু, তপ, দানৰ মাধ্যমেৰে মোক প্ৰাপ্ত কৰিব নোৱাৰা, ইয়াত গীতাৰ কথাও আহি যায়। এই শাস্ত্ৰ আদি পঢ়িলে কাৰো সংগতি নহয়। গীতা, বেদ, উপনিষদ সকলো ভক্তি মাৰ্গৰ। পিতাইতো সন্তানসকলক সহজ ৰাজযোগ আৰু জ্ঞানৰ শিকায় যাৰ দ্বাৰা ৰাজ্য প্ৰাপ্ত কৰায়। ইয়াৰ নামেই হ'ল ৰাজযোগ। ইয়াত কিতাপৰ কোনো কথা নাই। পদ প্ৰাপ্তিৰ কাৰণে শিক্ষকে পঢ়ায়, গতিকে পিতাক অনুসৰণ কৰা উচিত।

সকলোকে কোৱা - শিৱবাবাক স্মৰণ কৰা। তেওঁ আমি সকলো আত্মাৰে পিতা। শিৱবাবাক স্মৰণ কৰিলে বিকৰ্ম বিনাশ হ'ব। ইজনে সিজনক সাৱধান কৰি দি উল্লিতিৰ পথত অগ্ৰসৰ হ'ব লাগে। যিমনে স্মৰণ কৰিবা সিমনে নিজৰে কল্যাণ হ'ব। স্মৰণৰ যাত্ৰাৰ দ্বাৰা সমগ্ৰ বিশ্বক পৱিত্ৰ কৰি তুলিব। স্মৃতিত থাকি ভোজন ৰান্ধিলে তাতো শক্তি আহি যাব, সেয়েহে তোমালোকৰ ব্ৰহ্মাভোজনৰ বহুত মহিমা আছে। সেই ভক্তসকলে ভোগ লগাওঁতে ৰাম-ৰাম বুলি উচ্চাৰণ কৰি থাকে। ৰাম-নামৰ দান কৰে। তোমালোকৰ বুদ্ধিত সকলো সময়তে পিতাৰ স্মৃতি থাকিব লাগে। গোটেই দিন বুদ্ধিত জ্ঞান থাকিব লাগে। পিতাৰ ওচৰত সমগ্ৰ ৰচনাৰ আদি মধ্য অন্তৰ জ্ঞান আছে নহয় জানো। উচ্চতকৈও উচ্চ হোৱাছে ভগৱান, তোমালোকে তেওঁক স্মৰণ কৰিলে উচ্চ পদ প্ৰাপ্ত কৰিবা। তেনেস্থলত আন কাৰোবাৰ স্মৃতিত কিয় থাকিব লাগে। পিতাই কয় - কেৱল মোক স্মৰণ কৰা তাৰ বাবে বাকী সকলো পাহৰিব লাগিব, এইয়া হৈছে অব্যভিচাৰী স্মৃতি। যদি স্মৃতি নাথাকে তেন্তে গাঁঠি বান্ধি লোৱা। নিজৰ উল্লিতিৰ কাৰণে, উচ্চ পদ প্ৰাপ্ত কৰিবলৈ পুৰুষাৰ্থ নিশ্চয় কৰিব লাগিব। আমাকো শিক্ষক কৰি তোলাতো শিৱবাবা আমাৰ শিক্ষক হয়। তোমালোক সকলো পাণ্ডা নোহোৱা জানো। পাণ্ডাৰ কাম হৈছে মাৰ্গ-দৰ্শন কৰা। ইমান জ্ঞান প্ৰথমতে তোমালোকৰ আছিল জানো! সকলোৱে কয় - প্ৰথমতে সাধাৰণ পঢ়া আছিল। সেয়াতো নিশ্চয় হ'ব। ড্ৰামা অনুসৰি কল্পৰ আগৰ দৰেই পঢ়ি থাকে। আকৌ কল্পৰ পিছত একেদৰেই পঢ়িব। শেষৰ ফালে তোমালোক সকলোৰে সাক্ষাৎকাৰ হ'ব। সাক্ষাৎকাৰ হওঁতে সময় নালাগে। বাবাৰ সোনকালেই সাক্ষাৎকাৰ হৈ গৈছিল। অমুক অমুক ৰজা হ'ব, এনেকুৱা পোচাক হ'ব। আৰম্ভণীতে সন্তানসকলৰ বহুত সাক্ষাৎকাৰ হৈছিল। আকৌ অন্তিমত বহুত হ'ব, তেতিয়া স্মৰণ কৰিবা। ভাল বাৰু।

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*** ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ :-****

(1) ভোজন কৰোতে ইজনে সিজনক পিতাৰ স্মৃতি সোঁৱৰাই দিয়া, স্মৃতিত থাকি ভোজন খোৱা। এজন শিৱবাবাৰ সৈতেই সঁচা স্নেহ ৰাখিব লাগে।

(2) যন্তু সেৱাত দেহকেহে খাটিব লাগে। পিতাক পুৰা সহায়কাৰী হ'ব লাগে।

বৰদান: নিশ্চয়বুদ্ধি ৰ হৈ দুৰ্বল সংকল্পৰ জাল সমাপ্ত কৰোঁতা সফলতা সম্পন্ন হোৱা

এতিয়ালৈকে গৰিষ্ঠসংখ্যক সন্তানে দুৰ্বল সংকল্পক নিজেই উদয় কৰি লয় – এনেকৈ ভাবে ক’ব নোৱাৰো হ’ব নে নহ’ব, কি হ’ব..., এই দুৰ্বল সংকল্পই প্ৰাচীৰ হৈ পৰে আৰু সফলতা সেই প্ৰাচীৰৰ ভিতৰত লুকাই যায়। মায়াই দুৰ্বল সংকল্পৰ জাল গুঠি দিয়ে, সেই জালত আৱদ্ধ হৈ যায়, সেয়েহে “মই নিশ্চয় বুদ্ধি বিজয়ী হওঁ”, সফলতা মোৰ জন্মসিদ্ধ অধিকাৰ” - এইটো স্মৃতিৰ দ্বাৰা দুৰ্বল সংকল্প সমাপ্ত কৰা।

স্লোগান: তৃতীয় জ্বালামুখী নেত্ৰ মুকলি হৈ থাকিলে তেতিয়া মায়া শক্তিহীন হৈ পৰিব।

!! ওঁম্ শান্তি !!

সকলো গোপ গোপীৰ প্ৰতি মাতেশ্বৰী জীৰ হাতেৰে লিখা স্মৃতি পত্ৰ (1961)

সকলো গোপ-গোপীসকলৰ প্ৰতি স্নেহযুক্ত স্মৰণ।

তোমালোক সকলোৱে গৃহস্থ ব্যৱহাৰত থাকি কমল ফুলৰ সমান নিজৰ জীৱনত সফলতা প্ৰাপ্ত কৰি আছা নহয় জানো! মৰমৰ গোপসকলেতো এতিয়া ভালদৰে সেৱা কৰাৰ পুৰুষাৰ্থত লাগি গৈছা, এয়া অতি ভাল কথা। শেষত হ’লেও নিজৰ পৰম পূজ্য পিতাৰ পৰিচয় সকলোৱে পাবই লাগিব। এয়াটো জানা যে এই উচ্চ প্ৰাপ্তি কোটিৰ মাজত কোনোবাইহে কৰিব পাৰিব, কিন্তু এনেকুৱা ফুলতো নিশ্চয় ওলাব নহয়নে! অম্মা, তীব্ৰগতিৰে সেৱাৰ বৃদ্ধি কৰি গৈ থাকা। অবিনাশী জ্ঞান ধনৰ খাজনাতো বহুত আপুৰুগীয়া আৰু অখুট যি পিতাৰ দ্বাৰা সকলো সন্তানে প্ৰাপ্ত কৰি আছে। কোনোবাই ইয়াক প্ৰাপ্ত কৰি ল’লে জন্ম জন্মান্তৰৰ বাবে মালামাল হৈ যাব, এইটো এনেকুৱাই বস্তু। কোৱাচোন মৰমৰ গোপ-গোপীসকল, এয়া ঠিক কথা নহয় জানো?

তোমালোক সকলো গোপ-গোপীয়ে অতিন্দীয় সুখময় জীৱনৰ অনুভৱৰ আধাৰত জীৱন নিৰ্বাহ কৰি গৈ থাকা। চোৱা মৰমৰ গোপ-গোপীসকল, এতিয়া এই ব্ৰাহ্মণ কূলৰ বৃদ্ধিত হোৱাটোতে সকলোৰে কল্যাণ আছে। পিছত ব্ৰাহ্মণৰ পৰা দেৱতাতো অৱশ্যেই হ’বগৈ। যেনেকৈ কিছুমানে নিজৰ গৃহস্থ ব্যৱহাৰত থাকিও ব্ৰাহ্মণ কূলবংশী হৈ চলি আছে অৰ্থাৎ গৃহস্থ ব্যৱহাৰত থাকি পৱিত্ৰতা অক্ষুণ্ণ ৰাখিছে পতি পত্নী হৈও এক পিতাৰ সন্তান হওঁ, এনেকৈ পৱিত্ৰ ধাৰণাত চলিছে। বাকী সকলোৱে সেই পৰমপিতা পিতাৰ নিৰ্দেশতে চলিব লাগে, ইয়াকে শ্ৰীমতত চলা বুলি কোৱা হয়। এনে ধাৰণাত চলোঁতাসকলকহে ব্ৰাহ্মণকূল বংশী বুলি কোৱা হয়। যিহেতু এতিয়া তেৱেঁই পিতা, শিক্ষক, সংগুৰু হৈছে, ধৰ্মৰাজো হয় তেন্তে কিয়নো তেওঁৰ কোলাৰ সন্তান হৈ নিজৰ পূৰ্ণ পৱিত্ৰতাৰ অধিকাৰ লৈ ল’ব নালাগে। যাৰ দ্বাৰাই ভৱিষ্যত সুখ শান্তিৰ পুৰা অধিকাৰ প্ৰালব্ধ ৰূপত প্ৰাপ্ত হৈ যায়।

কোৱা, মৰমৰ গোপ-গোপীসকল এই সহজ ৰহস্য বুজি পালা নহয়। জীৱন্তে মৰিবলৈ বা মৰজীৱা হ’বলৈ ভয়তো নকৰা! আজি এই পত্ৰ প্ৰত্যেকে নিজৰ নিজৰ নামত গ্ৰহণ কৰিবা আৰু নিজৰ পত্ৰ বুলি পঢ়িবা অথবা শুনিবা আৰু মাৰ স্নেহো প্ৰত্যেকেই নিজৰ নামত গ্ৰহণ কৰিবা। প্ৰত্যেক গোপ-গোপীৰ প্ৰতি নাম সহিত মাৰ অফুৰন্ত স্নেহ। ভালবাবু, নিজৰ সৌভাগ্য উচ্চ কৰি তুলিবলৈ পুৰুষাৰ্থত তীব্ৰ বেগত লাগি থকাই কল্যাণকাৰী হোৱা, যিহেতু এতিয়া গম পাইছা যে স্বয়ং পৰমপিতা উচ্চ সম্পত্তিৰ অধিকাৰী কৰিবলৈ আহিছে গতিকে লৈহে এৰিবা। ভালবাবু, চুটী লৈছোঁ, ওঁম্ শান্তি।

ওঁম্ শান্তি!!

ব্ৰহ্মা পিতাৰ সমান হ’বলৈ বিশেষ পুৰুষাৰ্থ

যেনেকৈ ব্ৰহ্মাবাবাই অনেক ‘মোৰ’ক, এটি ‘মোৰ’ত সমাহিত কৰি দিলে, মোৰোতো এজন শিৱবাবা দ্বিতীয় কোনো নাই, এনেদৰে পিতাক অনুসৰণ কৰা। ইয়াৰ দ্বাৰা একাগ্ৰতাৰ শক্তি বাঢ়িব। তেতিয়া য’ত বিচৰা, যেনেকৈ বিচৰা, যিমান সময় বিচৰা সিমানই মন একাগ্ৰ হৈ যাব। এই একাগ্ৰতাৰ শক্তিৰ দ্বাৰা স্বতঃ একৰস ফৰিস্তা স্বৰূপৰ অনুভূতি হ’ব।